Høringssvar vedrørende anbefalingerne til fremtidens folkeskoler i Norddjurs Kommune

Bevar Langhøjskolen

Med dette høringssvar ønsker jeg at bidrage med mine synspunkter til debatten om fremtidens skole i Norddjurs Kommune.

Først og fremmest vil jeg på det kraftigste argumentere for, at Langhøjskolen bevares med 0.-6. klasse. Forslaget har tidligere indgået som forslag 5.6 i processen, og jeg undrer mig derfor over, at det ikke længere indgår blandt de fremlagte forslag.

Som familie bosat i Nørager, med ét barn på Langhøjskolen og ét barn i Nørager Børnehave, er skolen en af de centrale grunde til, at vi har valgt at bosætte os her. Jeg er i øjeblikket studerende på Aarhus Universitet, hvilket betyder, at en stor del af min hverdag går med transport til og fra Aarhus. Det har været et bevidst valg, da vi ønsker, at vores børn skal gå på Langhøjskolen. Vi har valgt en skole, hvor tryghed, trivsel og plads til den enkelte elev er i centrum. På Langhøjskolen bliver børnene ikke blot betragtet som en del af et elevtal, men som individer med forskellige behov og forudsætninger. Vores børn har brug for trygge, kendte rammer og nærværende voksne, der kender dem og understøtter deres trivsel og udvikling. Det er kvaliteter, som vi oplever, at Langhøjskolen formår at skabe.

Er fremtidens skole den samme i hele kommunen?

Norddjurs Kommune består af forskellige lokalområder med forskellige forudsætninger og behov. Derfor mener jeg, at man bør sætte spørgsmålstegn ved, om én samlet løsning for hele kommunen nødvendigvis er den bedste. En skolestruktur, der fungerer i ét område, er ikke nødvendigvis den mest hensigtsmæssige i et andet. Et konkret eksempel er den tidlige SFO på Langhøjskolen. Her oplever vi, at overgangen fra børnehave til skole bliver understøttet af trygge rammer og kendte voksne. I både Vivild og Nørager er der fokus på at skabe en god overgang, hvor børnene får mulighed for at lære de nye omgivelser at kende og møde de voksne, inden de starter i SFO. Det bidrager til, at børnene føler sig trygge og bedre rustet til at begynde i børnehaveklasse. På den baggrund er jeg

uenig i, at tidlig SFO bør afskaffes generelt. I stedet mener jeg, at kommunen bør undersøge, hvad der fungerer godt i de enkelte områder, og bruge disse erfaringer aktivt i udviklingen af kommunens øvrige skoler. Kunne man eksempelvis styrke samarbejdet og videndelingen mellem de forskellige matrikler, så gode erfaringer med børnenes overgang fra børnehave til skole kommer flere børn til gavn? En anden mulighed kunne være at bevare tidlig SFO i nogle områder, hvor det fungerer godt, frem for at gennemføre den samme løsning overalt.

Jeg finder det desuden problematisk, hvis en mere centraliseret skolestruktur medfører væsentligt længere transporttider for børnene. Konsekvenserne af at lukke en skole i Grenaa vil, når det gælder skoletransport, ikke nødvendigvis være de samme som konsekvenserne af at lukke en skole i udkantsområderne. Afstandene og de lokale transportmuligheder er forskellige, og det bør afspejles i beslutningsgrundlaget. Jeg vil derfor understrege, at små skoler kan spille en afgørende rolle for både familiernes hverdag og de mindre byers attraktivitet.

Konsekvenserne for lokalsamfundet

Jeg mener, at der bør være langt større opmærksomhed på de konsekvenser, som skolelukninger kan få for de mindre lokalsamfund. Mange familier har valgt at bosætte sig i de små byer, netop fordi der ligger en skole i nærheden. Skolen er med til at gøre området attraktivt for børnefamilier og skaber et naturligt samlingspunkt for lokalsamfundet. Vi er selv et eksempel på en familie, der har valgt at bosætte sig i Nørager på grund af Langhøjskolen og de kvaliteter, vi forbinder med en mindre skole i nærmiljøet. Når skolen samtidig har en høj trivsel blandt eleverne, bør det efter min mening betragtes som en væsentlig styrke, der skal værnes om.

En skolelukning risikerer at gøre de mindre lokalsamfund mindre attraktive for børnefamilier og dermed svække grundlaget for fremtidig tilflytning og lokal udvikling. På længere sigt kan det få konsekvenser for lokale butikker, virksomheder og foreninger, som er afhængige af, at der bor familier med børn i området. I Nørager Boldklub oplever vi eksempelvis stor tilslutning til både håndbold og fodbold blandt børn. Foreningslivet er en vigtig del af børnenes hverdag og bidrager til fællesskab, bevægelse og sociale relationer. For at børnene kan deltage aktivt i fritidslivet, er det dog afgørende, at deres skoledag og transporttid giver plads til det. Hvis børnene skal bruge væsentligt længere tid på transport til og fra skole, kan det mindske både deres overskud og familiens muligheder for at få hverdagen til at hænge sammen.

På et dialogmøde hørte jeg en lokalpolitiker fremhæve, at arbejdet med fremtidens skole alene handlede om, hvordan skolen skulle fungere, og ikke om de øvrige dele af lokalsamfundet. Det synspunkt er jeg grundlæggende uenig i. Skolen og lokalsamfundet kan ikke betragtes som to uafhængige størrelser. De påvirker hinanden og er gensidigt afhængige. Et stærkt lokalsamfund kan bidrage til en skole med høj trivsel, ligesom en velfungerende skole kan være med til at fastholde og tiltrække børnefamilier. Gennem lokalsamfundet skabes relationer mellem børn og familier, og her får børnene mulighed for at udvikle sociale kompetencer og lære at indgå i forpligtende fællesskaber. Som håndboldtræner i Nørager Boldklub for børn i alderen 5-9 år oplever jeg på nært hold, hvor meget glæde, sammenhold og respekt for andre et holdspil kan bidrage med. Børnene lærer at samarbejde, tage hensyn, håndtere uenigheder og være en del af et fællesskab. Det er egenskaber, som også er vigtige i folkeskolen, og som understøtter ambitionen om at skabe gode læringsmiljøer og høj trivsel.

Hvad med trivslen?

De fremlagte forslag indebærer, at Langhøjskolen enten lukker eller reduceres til 0.-3. klasse. Det begrundes blandt andet med et ønske om at skabe en folkeskole med bedst mulig trivsel. Jeg finder det derfor paradoksalt, at en skole, som ifølge de tilgængelige trivselsresultater har den højeste trivsel i kommunen, risikerer at blive lukket eller reduceret. Langhøjskolen har samtidig en høj forældretilfredshed. Det bør efter min mening give anledning til at undersøge, hvilke forhold der bidrager til skolens resultater, og hvordan erfaringerne herfra kan bruges i udviklingen af de øvrige skoler i kommunen. Jeg mener, at Langhøjskolen bør betragtes som en ressource, kommunen kan lære af. Jeg er naturligvis opmærksom på, at skolens fysiske rammer ikke nødvendigvis er optimale. Men bygningerne bør ikke stå alene som målestok for skolens værdi. Det er mindst lige så vigtigt at se på det, der foregår inden for murene: undervisningen, relationerne, fællesskabet og den trivsel, som børnene oplever i hverdagen. Disse forhold har afgørende betydning for børnenes læring, udvikling og fremtid.

På det seneste dialogmøde oplevede jeg, at en stor del af diskussionen var centreret om økonomi frem for trivsel. Jeg savnede en tydelig forklaring på, hvordan Langhøjskolens gode trivselsresultater indgår i vurderingen af de fremlagte forslag. Der blev præsenteret beregninger af, hvordan kommunen kan reducere faste udgifter til skoledriften og dermed frigøre midler til børnene i dagligdagen. Men jeg mener, at man også bør stille spørgsmålet, om flere penge nødvendigvis er løsningen på udfordringer med trivsel. Langhøjskolens resultater giver anledning til at undersøge, om nogle af de forhold, der skaber trivsel, i højere grad handler om skolens organisering, relationerne mellem børn og

voksne og de lokale rammer end om økonomiske ressourcer alene. Samtidig mener jeg, at det er afgørende, at de økonomiske beregninger omfatter alle relevante udgifter og konsekvenser. Hvad vil de øgede udgifter til skoletransport være? Hvilke konsekvenser vil længere bustider få for børnene og deres familier? Og hvor realistisk er forudsætningen om, at kun 5 % af eleverne vil søge mod skoler uden for kommunen? Hvis flere familier end forventet vælger at sende deres børn andre steder hen, kan det få betydning for både det økonomiske grundlag og den samlede plan for skolestrukturen.

For vores familie vil det være uholdbart, hvis vores børn skal bruge over en time på transport til skole. Det kan betyde, at vi bliver nødt til selv at stå for transporten eller undersøge mulighederne for skolegang uden for kommunen. Da min hverdag allerede er præget af transport til Aarhus, og mit fremtidige arbejdsliv sandsynligvis også vil være knyttet hertil, kan det blive svært at få en sådan løsning til at hænge sammen. Et skoleskifte til Syddjurs Kommune kan derfor blive en reel overvejelse for vores familie. Jeg er derfor bekymret for, om de fremlagte forslag i tilstrækkelig grad tager højde for de reelle konsekvenser for familier som vores. Hvis en skolelukning betyder, at børnefamilier vælger at flytte eller søge skoletilbud i andre kommuner, kan konsekvenserne række langt ud over den enkelte skole.

Afslutning

Jeg vil derfor kraftigt opfordre kommunalbestyrelsen til at bevare Langhøjskolen fra 0.-6. klasse og til at inddrage både børnenes trivsel, familiernes hverdag, transporttider og de langsigtede konsekvenser for lokalsamfundene i den endelige beslutning.

En bæredygtig skolestruktur handler efter min opfattelse ikke alene om økonomi og bygningsmasse, men også om at skabe de bedst mulige rammer for børns læring, trivsel og udvikling. Derfor bør de skoler, der allerede lykkes med at skabe høj trivsel, ikke blot betragtes som en udgift, der kan reduceres, men som en værdifuld ressource, kommunen kan lære af.

Jeg håber, at mine synspunkter vil indgå i det videre arbejde, og at der træffes en beslutning, som tager hensyn til både børnene, familierne og fremtiden for de mindre lokalsamfund i Norddjurs Kommune.

Med venlig hilsen
Line Bang Rasmussen